

Mileniul trece în glossar

Lorena Craia

Eu dac-aș fi o frunză, copacul să-l tăiați,
Acum, când numai toamnă semnez în calendare,
Să fie oare vremea doctrinelor barbare?
Să fie oare timpul din timp să încuați?
O rapsodie care încet-încet dispare.
Traseul fără linii, un loc de condamnați.
Aceasta e povestea celor abandonatați.
Priviți-vă cum stingeți aceeași lumânare!

Ne naștem în spitale și tot acolo-ajungem,
Ne-mprăștiem în lume și tot în noi ne strângem,
Dar poate dacă suntem născuți de-aceeași Mamă,
În apele ei tulburi, cu lacrima, ne cheamă.
Nu ne-am greșit destinul cât am greșit răspunsul,
Doar Tatăl ne-nțelege. Oare și noi pe dânsul?
Voi dac-ați fi călăii, de cine vă-ndurați?
Eu dac-aș fi o frunză, copacul să-l tăiați.

Atunci aveam povestea rostită pe-ndelete,
Cu mama și cu tata, lipiți de un perete,
Atunci aveam cartoane pe care desenam,
Acum avem trotuare, moschee și imam.
Ce pot să le mai spun copiilor născuți
Departă de-a lor casă, departă-n Cernăutii?
Acum când e pustiu pe-alei și-n galantare,
Acum când numai toamnă semnez în calendare.

Mă uit pe geam cuminte și nu-nțeleg nisipul,
Nici mama nu-nțelege cum e s-acoperi chipul,
Pe ochii fără pleoape se-așază cărăbușii,
Iar timpul îmi zâmbește naiv din pragul ușii.
Căram în spate sacul soldaților din luptă,
Cum cără iarna riduri pe fața mamei, suptă,
Traseul propagandei în texte funerare,
Să fie oare vremea doctrinelor barbare?

Pe ușa ruginită rămâne poezia
Poetului, ce pleacă de și-a plătit simbria,
În pragul casei mele se strânge-ndoliată
Iubirea unor vremuri, total eviscerată.
Pe un oblon al lumii stau cucuvele mute,
Se-anunță-naintarea ultimei lor redute,
Când gerul bate aprig și aprig tremurați,

POEZII ONLINE

Să fie oare timpul din timp să încuiatî?

Cine mai cântă-n albul miresei prigonite
Această cruciadă a morții infinite?
Parcă se-aude naiul unei cântări străvechi,
Parcă se-aud cocorii cum pleacă în perechi.
Amin! Se-nchină mama când nimeni nu aude,
Amin! Se-nchină-ateii desființați de rude,
Un cor funebru,-odată privit cu-nstrăinare,
O rapsodie care încet-încet dispare.

De după gratii false fanariotii urlă
Venirea pe pământ a dracului din turlă,
Aproape că-i aud și eu, când stau de veghe
La căpătăiul morții, - mireasă de o leghe - ,
Dar nu avem putere și nu avem știință,
O lume-ndepărtată, fantomă și caință;
Aşa că ne-ndreptăm spre nimeni, fără frați,
Traseul fără linii, un loc de condamnați.

Câți oare vor mai scrie mai mult decât s-a scris
Și oare câți vor spune despre ce-i interzis?
O lege a naturii, potrivnică și rece,
Căzută în dizgrații. Ce naiba se petrece?
Cât vor munci călăii cu lama de secure
S-adune-n snopuri-snopuri ce-a fost cândva pădure?
Nu mă priviți cu milă. Mai bine nu uitați,
Aceasta e povestea celor abandonatai.

Să stingem totuși luna, oricum e veșnic noapte
Și dacă tot o stingem, s-o facem ca la carte.
Apoi să-mpăturim de tot umanitatea,
Când nimeni nu dorește să-i țină astăzi partea.
Gata, am calculat, se moare-oricând, oriunde,
Și dacă mai trăiești, mai bine te-ai ascunde,
Chiar dac-aveți răspuns la orice întrebare,
Priviți-vă cum stingeți aceeași lumânare.

Priviți-vă cum stingeți aceeași lumânare,
Aceasta e povestea celor abandonatai,
Traseul fără linii, un loc de condamnați,
O rapsodie care încet-încet dispare.
Să fie oare timpul din timp să încuiatî?
Să fie oare vremea doctrinelor barbare?
Acum când numai toamnă semnez în calendarare,
Eu dac-aș fi o frunză, copacul să-l tăiați.

30 octombrie - 7 decembrie 2018, Constanța